
Elena Eleková

KEĎ BUDEM MAŤ PUBERTU

Mama hovorí, že keď budem mať pubertu, určite sa zbláznim. Mojej puberty sa bojí viac ako pavúkov a pokazenej práčky. Najprv som si myslel, že puberta je nejaká strašná choroba, ale oco mi vysvetlil, že je to celkom bežné, že to mal aj on, ale vyrástol z toho. A nevyzerá, že by sa pri tom babka zbláznila. To zas povedal mama, za čo ho capla po ušiach.

„No len povedz, že si bol anjelik!“

„Bol som taký priemerne hnusný pubertiak. A nehovor, že ty nie,“ odvetil oco pokojne.

Mama, čuduj sa svete, pripustila, že bola asi tiež dosť protivná a odišla k našej starej susedke nainštalovať jej niečo do počítača. Chcel som sa ešte čosi opýtať oca ohľadom mojej budúcej puberty, ale Lili začala drankť:

„Viki, pod' si so mnou zahrať pexeso!“

Neznášam, keď sa s ňou musím hrať pexeso. Vždy ma nabije, hoci je o šesť rokov mladšia.

„Nechce sa mi,“ odbil som ju.

„Si hnusný!“ zajačala.

„A ešte uvidíš, aký budem hnusný, keď budem mať pubertu,“ oznámil som jej, nech vie, čo ju čaká.

„Ja to poviem mame, že budeš mať puberta!“ vyhrážala sa mi.

„Ty ťululum, pubertu, nie puberta, a to musí mať každý, aj mama a oco ju mali a tiež boli hnusní!“

To ju zaujalo: „Aj ja budem hnusná?“

„Úplne najviac,“ odvetil som s istotou, keď som si uvedomil, že to ujačané a rozmaznané stvorenie raz tiež príde do puberty. Dúfam, že už vtedy nebudem bývať doma.

„Keď ešte nemáš pubertu, mohol by si si s Lili zahrať to pexeso,“ ozval sa z pracovne oco.

Asi načúval ako vždy.

„Ocko, pod' hrať aj ty,“ drankala Lili.

Oco jej ako vždy neodolal. Komu ešte nie je jasné: je to jeho maznáčik. Ale aspoň som celkom neprehral.

„Ja mám zlatú medailu, Viki striebornú a ocko bryndzovú,“ vyhlásila Lili, keď sme si spočítali páry.

„Ťululum, hovorí sa bronzovú,“ opravil som ju.

„Náhodou, bryndzová by sa mi páčila, urobil by som si z nej halušky,“ vyhlásil oco.

„Mňam, halušky!“ vykrikla Lili. „Ocko, urob halušky!“

Keby ste to nevedeli, môj oco vie robiť perfektné bryndzové halušky.

„Ale najprv mi povieš, odkiaľ máme bryndzu,“ povedal oco.

„Z obchodu,“ pohotovo odvetila Lily.

„A vieš, kde sa vyrába taká bryndza?“ nedal sa oco.

Lili pokrútila hlavou.

„Na salaši,“ odvetil som.

„Nenašepkávať, Viki! A kto ju vyrába?“

„Neviem,“ povedala zase Lili.

„Nepamätáš sa na rozprávku o Maťkovi a Kubkovi?“ začudoval sa oco. „Maľko a Kubko boli valasi a valachom na salaši šéfuje ba-ba...“

„Baran!“ vykrikla Lili.

Skoro som sa zakuckal od smiechu. Oco sa smial tiež, takmer ako vtedy, keď mu povedala, že muž kozy je vlk.

„Márna sláva, choď kúpiť bryndzu, Viki. Ja si to s Lili zopakujem.“

Ľišiel som do večierky po bryndzu. Sám do obchodu chodím celkom rád. Zatiaľ – ako hovorí mama. Lebo keď budem mať pubertu, už jej ani po to mlieko nezabehnem bez frflania.

Keď som sa vrátil, Lili si zmyslela, že jej mám hneď a zaraz nakresliť kvet.

Ja síce kreslím rád, chodím aj na výtvarnú a učiteľ hovorí, že raz zo mňa možno niečo bude, ale vôbec nemám rád, keď mám kresliť na rozkaz. A ešte kvety. Tak som jej povedal, nech sa dá vypchať.

Bohužiaľ ma počul oco:

„Viktor, čo je to za slovník?“

„Ber to ako prípravu na moju pubertu,“ pokúsil som sa to premeniť na žart.

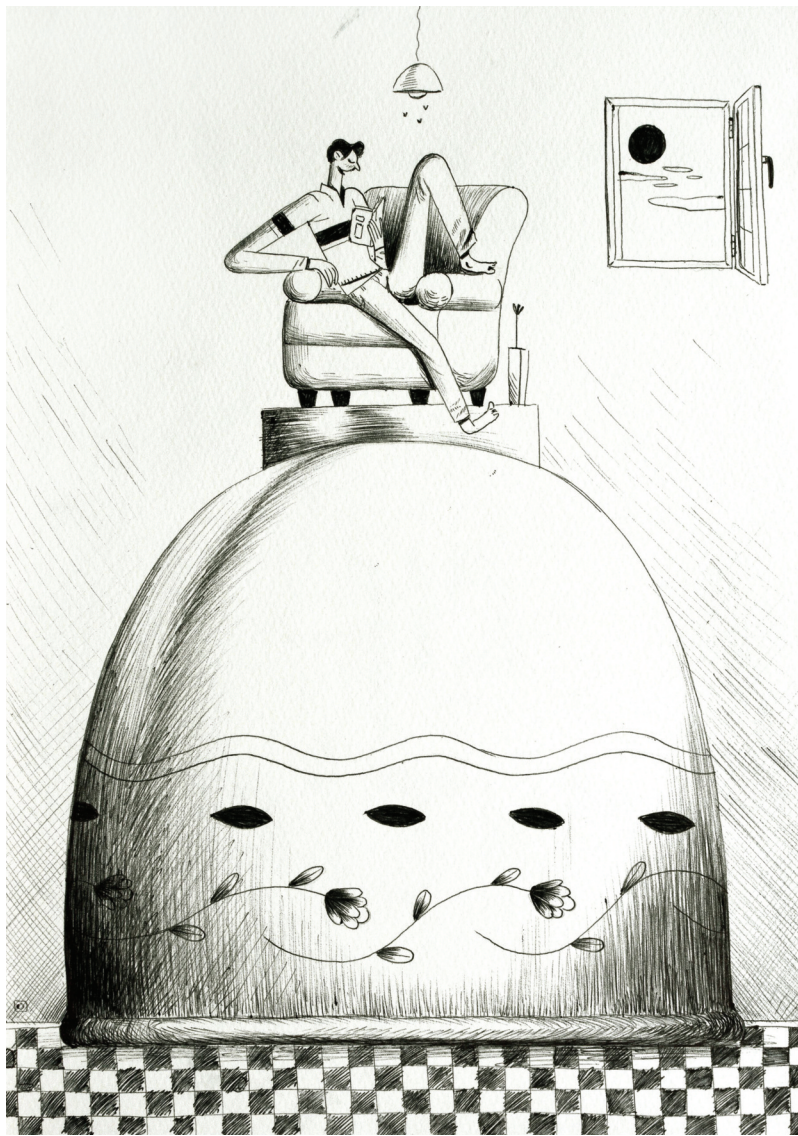
Nič mi to nepomohlo – musel som kresliť.

Ešte som iba začal a Lili už jačala:

„Prečo kreslíš jedovatú kvetinku?“

„Akú jedovatú kvetinku, čo to trepeš, ty ťululum?“

„To je žlté ako záružlie a mamka povedala, že to je jedovaté!“

Pobúrene som odišiel vysvetliť ocovi, že sa to s ňou už naozaj nedá vydržať, ale nestihol som ani dohovoriť a oco pokojne odvetil:

„Ber to ako prípravu na jej pubertu.“

Vtedy som sa definitívne rozhodol, že preskúmam, akí boli členovia našej rodiny, keď ich postihla puberta.

Výborná príležitosť sa mi naskytla hneď ďalší víkend na oslave starkej.

„Keď bola tvoja mama v puberte, chodila vždy ako námesačná,“ rozrozprávala sa starká.

„Všetko sme jej museli opakovať dvakrát. A večne vysedávala pri knihách.“

To mám už teraz, pomyslel som si, takže nič hrozné.

„Ale aspoň som tak nevystrájala ako ostatní!“ bránila sa mama.

„A obliekala sa celkom ako chlapec,“ pokračovala starká.

„Čo si radšej chcela, aby som nosila minisukne?“ zlostila sa mama.

Pokúšal som sa predstaviť si mamu oblečenú ako chlapca. Išlo to dosť ťažko.

„A ty starká, aká si bola ty?“ opýtal som sa.

„Ja?“ začudovala sa starká. „Ja som na také veci nemala čas, chlapče, my sme žili celkom inakšie. A vôbec sme sa neopovážili papuľovať rodičom.“

„Len nehovorte, že ste nemali pubertu, ako by ste potom dospeli?“ podpichol oco.

„No mala som, samozrejme, že som mala, ale nikto to nebral tak vážne. Ja som sa napríklad musela starať o mladších súrodencov, ak som nechcela, aby nám otec doviedol macochu!“

„Starká, macochy bývajú iba v rozprávkach,“ opravila ju Lili otrávene.

Hovorím, že je to ľululum. Keď konečne pochopila, kto je to macocha, spýtala sa:

„A ako sa to volá, keď je to otec – to je macúch?“

Mám svoju sestru rád, vďaka nej mi už nenadáávajú do jedináčikov, ale inak je to s ňou bieda.

„Ja by som nechcela byť znovu v puberte a už vôbec nie v dnešných časoch,“ vyhlásila teta Lucia.

„No veru, dnešné pubertiačky sú hrozné,“ povedala teta Vilma, ktorá je učiteľka. „A chlapci nie sú o nič lepší. Vykrikujú tými mutujúcimi hlasmi ako majstri sveta a pritom sú tak akurát smiešni.“

Tak toho sa napríklad dosť bojím, aké to bude, keď budem mutovať. Určite nebudem na svoj škriekavý hlas pyšný. Už som uvažoval aj nad tým, že v tom čase prestanem proste rozprávať. Naučím sa nejakú znakovú reč alebo budem písať.

„A niektorým chlapcom puberta nikdy neskončí,“ dodala Lucia.

„Tým myslíš koho?“ opýtal sa jej muž, ujo Emil.

„Trafená hus zagága,“ odvrkla teta Lucia.

„Hus má za muža gunára!“ ozvalo sa odrazu spod stola, kam Lili aj so sesternicou Sofiou v nestráženej chvíli zaliezli.

„Skôr, ako sa dostaneš do puberty, mohol by si zobrať tie dve von a dať na nich trochu pozor?“ opýtal sa ma otec. Vôbec ma tou otázkou nepotešil.

Zobral som si náčrtník a ceruzku – nosím ich so sebou na všetky návštevy, ktoré majú trvať dlho, a vypustil som tie dve na dvor.

Lili som poveril, aby mi podala hlásenie vždy, keď sa bude diať niečo nebezpečné. To bol najistejší spôsob, ako zaručiť, že nepri-

de žalovať. Žalovať však začal Arik, ktorému tie dve ukradli spred búdy miskú a pustili sa do varenia. Štekal a skákal ako divý.

„No, no, už sa upokoj!“ dohovárala mu Lili a ďalej pokojne miešala nejaký magľajz z hlíny.

Vzdychol som a šiel som mu doniesť niečo z kuchyne, aby nevyvádzał. Cestou okolo dverí jedálne som začul tetu Vilmu rozprávať, ako ju starká prichytila, keď prvýkrát fajčila s kamarátkou doma za kurníkom.

Všetci dospelí sa smiali, akoby povedala ktoviečo smiešne. Dokonca aj starká.

Keby som čosi také urobil ja, určite by z toho bola hotová tragédia. Chcel som počuť, o čom ešte budú hovoriť, ale zbadal ma oco a vykázal ma von.

Hodil som Arikovi kúsok mäsa z obeda. Odvliekol si ho za búdu, spoza ktorej mu trčal iba chvost. Rozhodol som sa, že to tak nakreslím. Búdu s chvostom. Bude to ako slon vo veľhadovi z Malého princa. Chvost sa sem-tam pohol, búda stála pekne. Chvilami pofukoval vetrík. Zavieval ku mne pesničku o Drietomskej doline, ktorú sa Lili a Sofia učili od starkej:

„Po kameni chodia gurmáni s vozami,
po švárnom dievčati baby s klepetami.“

Práve som rozmýšľal, či ich opravovať, keď vyšiel von ujo Emil. Postavil sa za mňa a zapálil si.

„Celkom ti to ide,“ pozrel na môj výkres.

„A čo sa týka tej puberty, na ktorú si sa pýtal,“ pokračoval, hoci teraz som mu otázku nepoložil, „bolo to super obdobie. Vtedy som presne vedel, čo je dobré a čo zlé.“

„A teraz to už nevieš?“ opýtal som sa prekvapene.